

## عنوان مقاله:

مضامین مشترک عرفانی در سروده های باباطاهر همدانی و ابن فارض مصری

## محل انتشار:

چهارمین همایش تجلیل از مفاخر همدان «همایش ملی هزاره باباطاهر» (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 19

## نویسندگان:

احمد عزتی پرور - استادیار دانشگاه صدا و سیما قم

علی زیستی - دانشجوی کارشناسی ارشد ادبیات نمایشی دانشگاه صدا و سیما قم

روژین نادری - دانشجوی دکتری زبان و ادبیات عربی، دانشگاه رازی کرمانشاه

## خلاصه مقاله:

باباطاهر همدانی عارف ایرانی قرن پنجم و ابن فارض مصری صوفی قرن هفتم، دو شاعر بزرگ در ادبیات فارسی و عربی به شمار می روند که اشعار خود را با رنگ و بوی اندیشه های بلند عرفانی درآمیخته و طریق سیر و سلوک عارفانه خود را که از عشق به خداوند شروع و با فنا در او و وحدت با او پایان می یابد، در قالب سروده های دل انگیز، با طبع لطیف و شاعرانه برای مشتاقان بازگو کرده اند. اگر چه باباطاهر و ابن فارض به دو ملیت مختلف تعلق دارند و با دو قرن فاصله زمانی از یکدیگر زیسته اند، اما آنها دو عارف متشرع هستند که در چارچوب قرآن و تعالیم سنت، طریق سلوک را پیش گرفته اند؛ از این رو، عرفان آنها، عرفان اسلامی است. با بررسی سروده ها و کلمات قصار باباطاهر و اشعار صوفیانه ابن فارض، دیدگاه های مشترکی در جهان بینی و شیوه اندیشه آنها در مورد عرفان و مسایل مربوط به آن می توان مشاهده کرد. بر این اساس، در این جستار با رویکرد توصیفی-تحلیلی، موضوعات مهم و مشترک عرفانی مانند عشق، زهد، ذکر، رضا، توکل، وحدت وجود و وحدت ادیان از دیدگاه باباطاهر و ابن فارض مورد بررسی قرار گرفته است. مساله عشق به محبوب ازلی و شهود ذات مطلق حق و وحدت با او که از راه تهذیب نفس و قطع علایق دنیوی و توجه تام به امور روحانی و معنوی، پارسایی، شب زنده داری، ذکر مدام و لذت بخش شمردن بلایا و مرارت ها و سپردن تمام امور به ذات محبوب، حاصل گردیده است و طرح این قضایا در شعر، از مناسبات روحی عمده این دو شاعر است.

## کلمات کلیدی:

عرفان اسلامی، ادبیات، ابن فارض مصری، باباطاهر

## لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/745749>

